

KÚRIA

Bfv.III.1.187/2012/3.szám

A Kúria Budapesten, a 2013. év április hó 16. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A rágalmazás vétsége miatt N. M. és dr. K. J. ellen folyamatban volt büntetőügyben a szakszervezet magánvádló által - jogi képviselője útján - benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2.B.29.400/2009/23. számú ítéletét, illetőleg a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 20.Bf.10.075/2011/4. számú végzését hatályában fenntartja.

A felülvizsgálati eljárás során felmerült 6.000 (hatezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2011. szeptember 8. napján kihirdetett 2.B.29.400/2009/23. számú ítéletével N. M. I. rendű és dr. K. J. II. rendű terheltet - megállapítva, hogy a felrótt cselekményt nem a terheltek követték el, a Be. 331. §-ának (1) bekezdése, illetőleg a Be. 6. § (3) bekezdés a) pontjának II. fordulata alapján - felmentette az ellenük rágalmazás vétsége [Btk.

179. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont] miatt a szakszervezet magánvádló által (jogi képviselője útján) emelt vád alól.

Rendelkezett arról is, hogy az 5.000 forint eljárási illetéket a magánvádló viseli.

A magánvádló - jogi képviselője útján előterjesztett - fellebbezése alapján eljáró Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 2012. február 14. napján hozott 20.Bf.10.075/2011/4. számú végzésével helybenhagyta az elsőfokú ítéletet. Ugyanakkor a felmentés jogalapjául a Be. 6. § (3) bekezdése a) pontjának I. fordulatát jelölte meg azzal, hogy a felrótt cselekmény nem bűncselekmény.

Az elsőfokú bíróság a jogi értékelés körében kifejtette, hogy

- a magánvádló által kifogásolt állásfoglalást egy bizottság, mint szervezet hozta, a bizottság álláspontját tartalmazza, ezért önmagában az, hogy az I. rendű és a II. rendű terhelt a bizottság képviselőiként az állásfoglalást aláírta, nem értékelhető úgy, hogy az kizárólag az ő álláspontjukat tükrözi, illetve, hogy e kijelentések tőlük származnak, továbbá
- az I. rendű és a II. rendű terhelt híreszteléssel sem követhette el a rágalmozást, mert a bizottság állásfoglalásának a társszervezetek részére történt megküldését is a bizottság nevében eljárva, s nem természetes személyként végezték; tehát
- a felrótt cselekményt nem a terheltek követték el, s ez a felmentésük jogalapja.

A másodfokú bíróság a felmentés jogcímét megváltoztatta. Kifejtette, hogy a törvény rágalmozás esetében nem a valótlan, hanem a becsület csorbítására alkalmas tény állítását vagy híresztelését rendeli büntetni.

Annak van döntő jelentősége, hogy az állított vagy híresztelt tény a becsület csorbítására alkalmas-e, s ezen alkalmasság eldöntése szempontjából nem a sértett szubjektív értékképletének, esetleges érzékenységének, hanem a társadalom objektív, általános megítélésének van jelentősége.

Az adott ügyben pedig a magánvádló által sérelmezett tényállítások lehet, hogy valótlanok, de nem alkalmasak a magánvádló társadalmi megbecsülésének csökkentésére, azaz becsületének csorbítására, valamint ha a sérelmezett tényállítások alkalmasak lennének a becsület csorbítására, a testületi állásfoglalásban való közzétételük nélkülöznék a jogellenességet.

Következésképpen törvényi tényállási elem hiányában a rágalmozás vétsége nem valósult meg, vagyis ez a felmentés jogalapja.

A bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen a magánvádló - jogi

képviselője útján - nyújtott be 2012. augusztus 28-án a terheltek terhére felülvizsgálati indítványt a Be. 416. § (1) bekezdés a) pontjára hivatkozással, a felmentés miatt, hatályon kívül helyezés és új eljárásra utasítás érdekében.

Indokai szerint

- a társadalmi megbecsülés a jogi személyt, így a szakszervezetet is megilleti (BH 1992/15.; BH 1993/139.; EBH 2003/843.),
- az állásfoglalásbeli kijelentések alkalmasak a magánvádló szakszervezet társadalmi megbecsülésének - jelentős - csorbítására, mert alapszabály szerinti célját (ami a szervezethez tartozó tagság Alkotmányon alapuló gazdasági és társadalmi érdekeinek védelme), továbbá tevékenységét vonják kétségbe,
- az állásfoglalás elküldése mások tényállításának, közlésének továbbításában álló tényhíresztelés, ezért a rágalmazás törvényi tényállásának egyik elkövetési magatartása, függetlenül attól, hogy a híresztelő a tényállítás való vagy valótlan volta kérdésében állást foglalt-e (BH 1992/226.),
- a rágalmazásnak híreszteléssel elkövetése esetén annak a személynek a büntetőjogi felelősségét kell vizsgálni, aki a sértő, a becsület csorbítására alkalmas tényállítást vagy tényre közvetlenül utaló kijelentést nyilvánosan, mások előtt továbbadta, közzétette (BH 1992/75.),
- mert ellenkező értelmezés mellett a terheltek mentesülnének mindenféle következmény alól a más által tett tényállítás, adatközlés esetén, márpedig az állásfoglalást a terheltek küldték el.

A Kúria a Be. 420. §-ának (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tartott.

A magánvádló jogi képviselője az indítványt változatlan tartalommal fenntartotta - annak kiemelése mellett, hogy megállapításra került, miszerint az állásfoglalásban foglalt tényállítások valótlanok, valamint a híresztelés egyértelműen a terheltekhez kötődik.

Az I. rendű terhelt védője szerint

- a sérelmezett állásfoglalás a véleménynyilvánítás szabadsága körébe tartozik, becsület csorbítására nem alkalmas kritikai állításokat tartalmaz, amelyek lehetnének ugyan, de még csak nem is meghökkentőek,
- az állásfoglalás alapvető tulajdonsága a közzététel, nem lehet különválasztani az állásfoglalás aláírását és elküldését, s ha ez ugyanazon személyekhez kötődik, híresztelést nem valósíthatnak meg.

A II. rendű terhelt védője szerint

- az állásfoglalás azt sérelmezte, hogy tulajdonosok alakítottak szakszervezetet, ami nem büntetőjogi, hanem ideológiai kérdés,
- a másodfokú bíróság a „lehet, hogy valótlanok” megfogalmazással

nem állapította meg, hogy az állásfoglalásbeli tényállítások valótlannak bizonyultak volna.

A védők egyaránt egyetértettek a másodfokú bíróság álláspontjával, és a megtámadott határozatok hatályában fenntartását indítványozták.

A felülvizsgálati indítvány nem alapos.

A felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, a jogerős ügydöntő határozattal szembeni jogi - és nem pedig ténybeli - kifogás lehetőségét biztosítja.

Felülvizsgálatban a felülbírálat

- az indítványhoz [Be. 423. § (4) bekezdés],
- a jogerős határozatban megállapított, s nem támadható tényálláshoz [Be. 423. § (1) bekezdés] és
- főszabályként a megtámadott határozat meghozatala idején hatályos jogszabályokhoz [Be. 423. § (2) bekezdés] kötött.

Felülvizsgálati eljárásban bizonyításnak nincs helye [Be. 419. § (1) bekezdés, 388. § (2) bekezdés].

A jogkövetkeztetések helyessége kizárólag az irányadó tényállás alapulvételével vizsgálható.

A Be. 416. § (1) bekezdésének a) pontja alapján felülvizsgálatnak van helye, ha a terhelte felmentésére a büntető anyagi jog szabályainak megsértése miatt került sor.

Ezen ok miatt a magánvádló jogosult a jogerős ügydöntő határozat közlésétől számított 6 hónapon belül felülvizsgálati indítvány előterjesztésére [Be. 417. § (1) bekezdés I.b) pont 1. fordulat, Be. 418. § (1) bekezdés].

A Kúria előrebocsátja, hogy a felülvizsgálati indítvány joghatályos, ellenben az alapügyben eljáró bíróság nem sértett büntető anyagi jogi szabályt, amikor felmentette a terhelteket, és annak a másodfokú bíróság által kifejtett indoka is helytálló.

Az irányadó történeti tényállás szerint (a feljelentésben foglaltakkal egyezően) az Ágazati Párbeszéd Bizottság 2008. december 19. napján kiadott 2/2008. számú állásfoglalásában a magánvádló által sérelmezett következő kijelentések szerepelnek:

- az erőerős őrzés területén működő cégek egy csoportja, amelyek nem tartoznak a MBVMSZ tagjai sorába, megalakította a szakszervezetet. A szakszervezet vezetői vagyonvédelmi cégek tulajdonosai, illetve ügyvezető igazgatói,
- az említett vállalkozói csoport ezt az extrém helyzetet arra

használja fel, hogy a versenytársaknál zavart keltsen, többek között sztrájkokat szervezzen,
- az említett szakszervezet egyébként a sajtóban „Közlemény”-t tett közzé, amelyben követeli, hogy a kormány az összes ágazati párbeszéd bizottság tevékenységét azonnali hatállyal függessze fel (M. H. - 2008. augusztus 2.),
- az említett szakszervezet vezetői a Részvételt Megállapító Bizottság előtt is kijelentették, hogy az Ágazati Párbeszéd Bizottság jelenlegi elnökével és társelnökével nem hajlandók együttműködni.

Az állásfoglalás tartalmazza, hogy az megküldésre kerül az Európai Ágazati Párbeszéd Bizottság munkaadói és munkavállalói oldalának. Az állásfoglalást az I. rendű terhelt elnökként és a II. rendű terhelt társelnökként írta alá.

I.

Az anyagi büntetőjogban az elkövetéskor és az elbíráláskor azonos tartalommal volt hatályban a rágalmazás és a becsületsértés vétsége (leszámítva a jelen ügyben közömbös vagylagos büntetési nemeket), illetőleg a szabálysértési jogban a becsületsértés törvényi tényállása.

Rágalmazás vétsége [Btk. 179. § (1)-(2) bekezdés]:

aki valakiről, más előtt, a becsület csorbítására alkalmas tényről állít vagy híresztel, vagy ilyen tényre közvetlenül utaló kifejezést használ, és súlyosabban büntetendő, ha a rágalmazást aljas indokból vagy célból, nagy nyilvánosság előtt vagy jelentős érdeksérelemmel okozva követik el.

Becsületsértés vétsége [Btk. 180. § (1)-(2) bekezdés]:

aki a 179. § esetén kívül mással szemben a sértett munkakörének ellátásával, közmegbízatásának teljesítésével vagy közérdekű tevékenységével összefüggésben, vagy nagy nyilvánosság előtt a becsület csorbítására alkalmas kifejezést használ, vagy egyéb ilyen cselekményt követ el, valamint aki a becsületsértést tettelegesen követi el.

Becsületsértés szabálysértése [Sztv. 138. § (1) bekezdés]: aki mással szemben a becsület csorbítására alkalmas kifejezést használ vagy egyéb ilyen cselekményt követ el.

A rágalmazás és a becsületsértés alapvető különbsége, hogy a rágalmazást tény állításával (híresztelésével, tényre közvetlenül utaló kifejezés használatával) lehet csak elkövetni, míg a becsületsértés ténynek meg nem felelő kifejezés használatával (egyéb cselekmény elkövetésével) követhető el. Az elhatárolhatóság

alapja tehát az, hogy adott esetben tényállítás történt-e. (EBH B.8.)

II.

A rágalmazás és a becsületsértés védett jogi tárgya azonos: a személyiségi jogok részét képező becsület.

A zsinórmértéket képező becsület, mint büntetőjogi védelemben részesülő jogi tárgy, két elemből tevődik össze: egyrészt a társadalmi megbecsülésből, másrészt az emberi méltóságból.

A társadalmi megbecsülés a személyről, egyéni sajátosságairól, egyéni tulajdonságairól, magatartásáról, személyes értékeiről a környezetében kialakult társadalmi értékítéletet jelenti, másként fogalmazva a személyről kialakult kedvező megítélés, a személy tulajdonságainak, magatartásának környezetében meglévő elismertsége.

A társadalmi megbecsülés nemcsak az embert, vagyis a természetes személyt, hanem a jogi személyt is megilleti (BJD 3049.; BH 1992/154.; BH 1993/139.; EBH 2003/843.).

Az emberi méltóság pedig az egyénnek azt az igényét fejezi ki, hogy olyan elbírálásban részesítsék, amely a társadalomban kialakult érintkezési forma minimális követelményének megfelel (BH 1999/9.), másként fogalmazva az embert adottságainál fogva megillető bánásmód igénye.

A méltóság az emberi élettel eleve együtt járó minőség, amely oszthatatlan és korlátozhatatlan, s ezért minden emberre nézve egyenlő [64/1991. (XII. 17.) AB határozat indokolás D/2/b)]. Az Alkotmány 54. § (1) bekezdésében deklarált méltósághoz való jog egyik funkciója az egyenlőség biztosítása [34/1992. (VI. 1.) AB határozat indokolás III/4/3.; Magyarország Alaptörvénye Szabadság és Felelősség II. cikk].

A tény fogalma alá tartozik valamely, a múltban bekövetkezett vagy a jelenben (a megnyilatkozáskor) tartó cselekmény (cselekedet, magatartás), történés (jelenség, esemény), továbbá állapot (így az ember múltban fennállt, vagy jelenben fennálló tudatállapota is). (BH 1994/171.)

A tényállítás olyan megnyilatkozás, amelynek tartalma múltban bekövetkezett vagy jelenben tartó cselekmény, történés, állapot. Jövőbeni cselekményre, történésre, állapotra vonatkozó megnyilatkozás nem tényállítás, hanem feltételezés; nem rágalmazás, hanem legfeljebb becsületsértés alapja lehet.

A tényállításnak - törvényi tényállás szerint - "valakiről" kell megtörténnie. Ehhez képest a rágalmazás megvalósulásához szükséges tényállításon olyan, a sértett magatartását egyedileg felismerhetően meghatározó nyilatkozatot, kijelentést kell érteni, aminek tartalma valamely múltban megtörtént, vagy jelenben történő esemény, jelenség, állapot (BH 2009/135.).

A becsület csorbítására alkalmasság objektív ismérv. Objektíve, a társadalomban kialakult általános megítélés, az általános erkölcsi és közfelfogás figyelembevételével kell eldönteni, hogy az adott tény állítása, híresztelése alkalmas-e a becsület csorbítására.

A sérelem absztrakt lehetőségét jelenti, nem a passzív alany, a sértett szubjektív értékítélete, egyéni megítélése, érzelmi beállítottsága, esetleges érzékenysége alapján kell megítélni, hogy a tényállítás, híresztelés alkalmas-e a becsület csorbítására. A törvény bár az adott sértett személyét, illetőleg becsületét védi, azonban nem az adott sértett szubjektív becsületérzetéhez kötötte, mérten. Annak van meghatározó jelentősége, hogy a tényállítás az objektív értelmezés alapján és a társadalomban kialakult általános felfogás szerint alkalmas-e a becsület csorbítására. (BH 1981/220.; BH 1992/296.; BH 1999/9.; BH 2001/462.)

Általában becsület csorbítására alkalmas az olyan tény állítása, híresztelése, ami valósága esetén büntető, szabálysértési vagy fegyelmi eljárás megindításának alapjául szolgálhat a sértett ellen. Becsület csorbítására alkalmas olyan tény állítása, híresztelése is, ami az emberi méltóságot támadja, vagy alkalmas arra, hogy a sértettről, tulajdonságairól, magatartásáról a környezetében kialakult kedvező társadalmi megítélést, az elismertségét kedvezőtlen, negatív irányba befolyásolja (BH 2007/4.).

Miután a becsület csorbítására alkalmasság a sérelem absztrakt lehetőségét jelenti, nem feltétele a bűncselekmény megvalósulásának, hogy a hátrányos következmény - a becsület csorbulása - ténylegesen bekövetkezzék. Rágalmazás esetében ugyancsak közömbös, hogy a tényközlés (tényállítás, híresztelés) a sértett becsületérzését ténylegesen érintette, sértette-e.

Az irányadó tényállás alapján tényállítást, pontosabban tényhíresztelést kifogásolt a feljelentés (a vád), s nem is kétségesen a jelen ügyben csakis rágalmazásról lehet szó.

A rágalmazás szándékos bűncselekmény. A bűnösség megállapításához szükséges, hogy az elkövető tudata átfogja, hogy a tényközlés más előtt történik és objektíve alkalmas a sértett személy becsületének csorbítására. Nem feltétele azonban a bűnösségnek a sértési célzat

és közömbös a motívum is.

Ezért a bűnösség megállapítása szempontjából közömbös a tényállítás valótlanságának tudata, a valóságtartalom tisztázatlansága, vagy annak az elkövető tudatában való mikénti feltevése, feltételezése, s az ebben való jó-, vagy rosszhiszeműség. A szándékosság megállapításához elégséges, ha az elkövető tudata átfogta, hogy tényközlésének tartalma - az általa állított, híresztelt tény - becsület csorbítására alkalmas (EBH 1999/87.; BH 1999/540.).

Mindez azt is jelenti, hogy sem az adott tény valósága, sem a tényközlés közérdektől vagy jogos magánérdektől vezéreltsége, ilyen motívuma, illetve célzata önmagában, közvetlenül nem zárja ki a becsület csorbítására objektíve alkalmas tartalmú tényközlés jogellenességét.

III.

Az előbb körülírtakhoz képest először abban kell állást foglalni, hogy a felrótt magatartás tény állítása-e (híresztelése-e stb.).

Ha a cselekmény nem tartozik a tényállítás (híresztelés stb.) fogalma alá, akkor nem is tényállásszerű, tehát nem bűncselekmény.

A törvényi tényállás szerinti tényállítás (híresztelés stb.), mint magatartás ellentéte valójában nem a véleménynyilvánítás, hanem a feltételezés, vagy vélekedés. Tehát aminek alapját nem képezi ténybeli kijelentés (nem tartalmaz múltban bekövetkezett vagy jelenben tartó cselekményre, történésre, állapotra vonatkozó megállapító megnyilatkozást).

A véleménynyilvánítás (a bírálat, jellemzés, nézet és kritika) szabadsága ugyanis tényállításra is kiterjed [36/1994. (VI. 24.) AB határozat, indokolás III/2/2.]. Ennek azonban nem a tényállítás - törvényi tényállás szerinti - fogalma ellenében, hanem akkor van jelentősége, ha az ilyen tényállítás becsületcsorbításra objektíve alkalmas is. A tényállítás (híresztelés stb.) törvényi tényállás szerinti fogalmának megvalósulása szempontjából az adott megnyilatkozás önmagában, s nem pedig alapjogi viszonyban vizsgálendő.

Ha a megnyilatkozás tényállítás (híresztelés stb.), akkor kell azt vizsgálni, hogy a becsület csorbítására objektíve alkalmas-e. Ha a tényállítás becsületcsorbításra objektíve nem alkalmas, akkor a cselekmény nem tényállásszerű, tehát nem bűncselekmény.

Ha a tényállítás becsület csorbítására objektíve alkalmas, akkor a cselekmény tényállásszerű. Ekkor kell vizsgálni a jogellenességét.

A becsületcsorbításra egyébként objektíve alkalmas tényállítás (híresztelés stb.) nélkülözi a jogellenességét

- ha hivatalos személy által a hivatali hatáskörben ügyintézés során és azzal összefüggésben történt (ami nem más, mint a hivatásbeli kötelesség teljesítése; BH 1991/338.; 1994/295.; 1998/570.; EBH 2000/295.; EBH 2003/846.);

- ha ügyfél által peres, vagy más jogilag szabályozott (hatósági) eljárásban, jogosultság, illetve kötelezettség gyakorlása során, az adott eljárás tárgyát képező ügy érdemével összefüggésben történt; ideértve a hatósági ügyet megindító magatartást (beadványt) is (BJD 1195.; BJD 3556.; BJD 4167.; EBH 1999/4.; 1999/87.; EBH 2004/1011.; BH 2004/267.; 2004/305.; 2009/135.);

- ha a véleménynyilvánítás (bírálat, jellemzés, nézet és kritika) szabadsága alá tartozik és hatóság vagy hivatalos személy, valamint a közszereplő politikus vonatkozásában, annak e minőségére tekintettel történt [36/1994. (VI. 24.) AB határozat 3.].

Ezekben az esetekben a kifogásolt cselekmény szintén nem bűncselekmény, azonban ennek oka nem a tényállásszerűség hiánya, hanem a jogellenesség - tehát társadalomra veszélyesség - hiánya [Btk. 10. § (2) bekezdés].

Viszont ezekben az esetekben sincs jogellenesség hiánya, ha a megnyilatkozás szándékosan, vagy a foglalkozási, hivatásbeli kötelesség gondatlan megszegéséből fakadóan hamis közlés, vagy gyalázkodó tartalmú [36/1994. (VI. 24.) AB határozat, indokolás III/2/2.].

Ha a kifogásolt cselekmény olyan tényállítás (híresztelés stb.), ami becsületcsorbításra objektíve alkalmas és a jogellenesség hiánya sem állapítható meg, akkor merülhet fel annak kérdése, hogy van-e olyan közérdek, vagy jogos magánérdek, ami a tényállítás megtételét indokolta (indokolhatta). Ha pedig ilyen megállapítható, akkor el kell rendelni a valóság bizonyítását (Btk. 182. §).

A valóság bizonyítása büntethetőséget kizáró ok [Btk. 32. § e) pont]. "A valós tények közlésének pozitív célja és méltányolható motívuma (közérdek vagy jogos magánérdek) indokolatlanná teheti a megbüntetését. A cél és motívum azonban nem közvetlenül, hanem csupán közvetve, a valóságbizonyítás megengedhetőségének kérdésében való hatósági döntésen és a bizonyítás sikerén keresztül befolyásolja az elkövető büntethetőségét". [36/1994. (VI. 24.) AB határozat, indokolás II/3/3.]

A tényállítás (híresztelés stb.) valós volta esetén felmentésnek van helye, erre a jogi következtetésre azonban csak akkor lehet jutni, amennyiben a valóság bizonyítása azt igazolja. Ha azonban a tényállítás (híresztelés stb.) valótlan, illetve a valóság

bizonyítása sikertelen, akkor felmentésnek - értelemszerűen - nincs helye.

IV.

A jelen ügyben kifogásolt állásfoglalás több, önmagában egyértelműen, és nem is vitatottan tényállítást tartalmaz, ámde - miként a másodfokú bíróság helytállóan állapította meg - ezek egyike sem alkalmas becsületsorbításra.

A Kúria hangsúlyozza, hogy amennyiben a vád tárgya valamely verbális cselekmény, a tényből tényre következtetés lehetősége általában kizárt (vagy legalábbis nagyon szűk körben érvényesülhet), mert a szó elhangzásával, rögzítésével a cselekmény azonnal befejezett, és szükségképpen ezen formájában bírálendő el.

Ellenkező esetben ugyanis a további tényre következtetéssel, akár a formál logika szabályainak megtartása mellett, viszont önkényesen kiszélesíthető lenne a büntetőjogi felelősség kerete.

Az állásfoglalás nem a jogi személynek minősülő magánvádló társadalmi megbecsülése, kedvező társadalmi (környezeti) elismertsége, kedvező megítélése ellen irányult, hiszen mindenkiben nélkülözi a gyalázkodó vagy egyébként visszaélésszerű tartalmat.

A bizottság az állásfoglalásában megállapításokat tett arra nézve, hogy egy szakszervezetet cégek tulajdonosai, illetve ügyvezető igazgatói alakítottak, vezetnek; a cégcsoport a helyzetet arra használja fel, hogy a versenytársaknál zavart keltsen, többek között sztrájkokat szervezzen; a szakszervezet a sajtóban követeli, hogy a kormány az összes ágazati párbeszéd bizottság tevékenységét azonnali hatállyal függessze fel; a szakszervezet vezetői kijelentették, hogy a bizottság jelenlegi elnökével és társelnökével nem hajlandók együttműködni.

Ezek önmagukban és egymás viszonyában sem becsületsértő állítások.

Ennek következtében a felrótt cselekmény nem becsületsértő, azaz nem törvényi tényállásszerű, tehát nem bűncselekmény, így az I. rendű és a II. rendű terhelt felmentése törvényes.

A Kúria megjegyzi, hogy ilyen körülmények között közömbös a vád részéről az állásfoglalásban állított tények valótlannak bizonyultságára hivatkozás (aminek egyébként az irányadó tényállásban alapja sincs), és ugyancsak közömbös az I. rendű terhelt védőjének hivatkozása is a véleménynyilvánítás szabadságára.

Az utóbbi kapcsán említendő, hogy az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény (kihirdette az ahhoz tartozó nyolc kiegészítő jegyzőkönyvvel együtt az 1993. évi XXXI. törvény) 10. Cikkének 2. pontja szerint a véleménynyilvánítás szabadságának gyakorlása a törvényben meghatározott, olyan alakszerűségeknek, feltételeknek, korlátozásoknak vagy szankcióknak vethető alá, amelyek szükséges intézkedéseknek minősülnek egy demokratikus társadalomban - többek között - mások jó hírneve vagy jogai védelme céljából.

Az adott körülmények között a jogellenesség, ezen belül a véleménynyilvánítás szabadsága körébe esés vizsgálatára, végső soron pedig a valóság bizonyítására sort sem kell keríteni.

A Kúria észlelte, hogy

*- az elsőfokú ítélet bevezető részében téves 2010. november 30-ának tárgyalási napként történt megjelölése, ugyanis aznap a bíróság személyes meghallgatást tartott (7. sorszámú jegyzőkönyv),
- az elsőfokú ítélet indokolási részében nyilvánvaló elírással szerepel a II. rendű terhelt vezetékneve, ami helyesen szerepel a rendelkező részben.*

Ekként a Kúria - miután nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, amelynek vizsgálatára a Be. 423. §-ának (5) bekezdése szerint hivatalból köteles - a felülvizsgálati indítványnak nem adott helyt, és a támadott határozatokat mindkét terhelt tekintetében a Be. 426. §-a alapján hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárásban kirendelt védői díjként felmerült bűnügyi költséget a Be. 429. § (1) bekezdésének második mondata alapján az állam viseli.

A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 3. §-ának (4) bekezdése, felülvizsgálatát pedig a Be. 416. § (4) bekezdésének b) pontja kizárja. Az esetleges újabb indítvánnyal kapcsolatos figyelmeztetés a Be. 418. §-ának (3) bekezdésén alapul azzal, hogy a bíróság - a Be. 421. §-ának (3) bekezdése szerinti feltételek fennállása esetén - az elutasító határozat hozatalát is mellőzheti.

Budapest, 2013. április 16.

Dr. Márki Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Felek István s.k. előadó bíró, Dr. Székely Ákos s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

írnök
BÉ